

اگر تربت کربلا شفا می دهد، چرا شیعیان به پزشک مراجعه می کنند و بیمارستان می سازند؟

فهرست مطالب

توضیح سؤال :

پاسخ :

تفاوت بین شفا و دوا

خاک کربلا، شفای هر دردی است

دیدگاه علمای شیعه

شفا در خاک کربلا از منظر روایات

شفا دادن ، تنها به دست خداوند است

اسباب شفا از دیدگاه آیات و روایات اهل سنت

قرآن شفاست

« عسل » شفاست

« فاتحه الکتاب » شفاست

خاک مدینه و آب دهان بعضی از ما شفا است

« بال مگس » شفاست

«آب قارچ (کماه)» شفای چشم است

سیاه دانه (الحبه السوداء) شفاست

«حجامت» شفاست

«عود هندي» شفاست

تلبینه شفاست

«نماز» شفاست

« ذکر لا حول ولا قوه الا بالله » شفاست

«غبار مدینه» شفاست

«خرمای عجوه منطقه عالیه» شفاست

«دنبه گوسفند اعرابی» شفاست

«بول شتر و شیر او» شفاست

«استنجاء با آب» شفای بواسیر است

گیاه «سنا» شفاست

«شیر گاو» شفاست

هلبله سیاه (الهللیج الأسود) شفاست

«نمک» شفاست

پرین (یا الرّجّلة یا الفرّحینه یا سرمه یا خرفه) شفاست

«بادمجان» شفاست

«پنیر به همراه گردو» شفاست

«نوشیدن اضافه وضوء مؤمن» شفاست

«آب زمزم» شفاست

سیره عملی اهل سنت در استشفاء
آب غسل ابن تیمیه شفا است
خاک قبر ابن تیمیه شفا است
خاک قبر بخاری شفا است
طلب شفاء ابن منکدر از قبر رسول الله

توضیح سؤال :

در یکی از شبکه های وهابی شنیدیم که کارشناس این شبکه، می گفت:
شیعیان معتقد هستند که تربت امام حسین علیه السلام برای هر دردی شفا است. اگر واقعا چنین است، چرا شما به پزشک مراجعه می کنید؟ چرا آیت الله سیستانی برای مداوای بیماری خود به کشورهای اروپایی رفت؟ چرا بیمارستان ها و درمانگاه های خود را تعطیل نمی کنید.

لطفا در این باره توضیح دهید.

[دانلود کلیپ کارشناس وهابی](#)

پاسخ :

تفاوت بین شفا و دوا

متأسفانه این کارشناس وهابی فرق دوا و شفا را تشخیص نداده است، در غیر این صورت چنین اشتباهی را مرتکب نمی شد.
تردیدی نیست که «شفا» به دست خداوند است؛ و این خداوند است که در برخی از چیزها شفا قرار داده است؛ از جمله در قرآن، عسل و... و از جمله در خاک کربلا.

از نظر لغت شفاء؛ یعنی رسیدن و آمدن بهبودی است. و به نوعی معنای آن حاصل مصدري است. و می توان گفت شفاء امری است که با آمدنش درد پایان می یابد.

چنانچه راغب اصفهانی در مفردات خود به همین قضیه اشاره کرده است.

ترجمه مفردات راغب ج 2 337.

اما «دوا» که جمع آن «ادویه» می شود، به هر چیزی که بیماری را با آن درمان می کنند گفته می شود.

دوا: مایتداوی به، و «دَاوَاهُ» عالجہ:

الدَّوَاءُ - جمع أدویة: دارو، آنچه که بیماری را با آن درمان کنند.

فرهنگ ابجدی عربی - فارسی، متن 400.

خلاصه این که شفا یافتن؛ یعنی بهبودی از بیماری، حال گاهی بهبودی به وسیله مداوا و معالجه با دوا است و گاهی بدون مداوا و به وسیله معجزه و... است؛

البته گاهی در محاوره به جای یکدیگر نیز به کار برده شده است؛ اما معنای حقیقی این دو باهم تفاوت دارند.

خاک کربلا ، شفای هر دردی است

همانطور که گفتیم، خداوند در برخی از چیزها در این دنیا «شفا» قرار داده است که در ادامه با سند و مدرک به آن ها اشاره خواهیم کرد. یکی از چیزهایی که طبق روایات اهل بیت علیهم السلام، خداوند شفا در آن قرار داده است، خاک مقدس و ملکوتی کربلای معلا است که خداوند به خاطر جانفشانی های سید الشهداء علیه السلام و یاران وفادار آن حضرت، این اثربخشی را به خاک کربلا عطا کرده است

دیدگاه علمای شیعه

روایاتی که از طریق اهل بیت علیهم السلام در این باره وارد شده است مستفیض بلکه در حد تواتر است ؛ و برای اثبات آن ابتدا نظر بعضی از علمای بزرگ را درباره روایات این باب متذکر می شویم:

شیخ محمد حسن جواهری :

وعلي كل حال (فلا يحل شئ منه) أي الطين (عدا) الطين من (تربة الحسين (عليه السلام) فإنه يجوز الاستشفاء) به بلا خلاف بل الاجماع بقسميه عليه، بل النصوص فيه مستفیضة أو متواترة. و به هر حال خوردن هیچ خاکی حلال نیست ؛ جز خاک و تربت امام حسین علیه السلام که جایز است خوردن آن به قصد شفا گرفتن و اختلافی در آن نیست، بلکه اجماع به هردو قسمش (لفظی و معنوی) بر جواز استشفاء از آن دلالت می کند؛ بلکه روایات دال بر آن، مستفیض یا در حد تواتر است.

النجفی، الشیخ محمد حسن (متوفای 1266هـ)، جواهر الکلام فی شرح شرائع الاسلام، ج36، ص358، تحقیق و تعلیق و تصحیح: محمود القوجانی، ناشر: دار الکتب الاسلامیة - تهران، الطبعة: السادسة، 1363ش.

شهید اول ، محمد بن جمال الدین مکی:

أجمع الأصحاب علي الاستشفاء بالتربة الحسينية صلوات الله علي مشرفها، وعلي أفضلية التسبيح بها وبذلك أخبار متواترة. تمام علما اجماع کرده اند، بر جواز خوردن تربت امام حسین علیه السلام به منظور شفا گرفتن، و همچنین بر استحباب درست کردن تسبیح از آن، و روایاتی که این مطلب را ثابت می کند نیز متواتر است. العاملي الجزيني، محمد بن جمال الدين مكي، الشهيد الأول (متوفای 786 هـ .)، كتاب الدروس ج2، ص25، ناشر: مؤسسة النشر الإسلامي التابعة لجماعة المدرسين بقم المشرفة، طبق برنامه مکتبه اهل بیت علیهم السلام.

محقق سبزواری :

وي نیز در کفایه الفقه ادعای اتفاق اصحاب کرده است: ويستثنى من الطين المحرم التربة الحسينية (عليه السلام) للاستشفاء... والأخبار في جواز أكلها للاستشفاء كثيرة. وعليه اتفاق الأصحاب. خوردن هر خاکی حرام است؛ اما از این قاعده کلی، خوردن خاک کربلا به قصد شفا گرفتن، استثناء شده است. روایاتی که این مطلب را ثابت می کند، بسیار زیاد است و تمام بزرگان شیعه بر این قضیه اتفاق دارند. المحقق السبزواري، (متوفای 1090هـ)، كفاية الفقه المشتهر بكفاية الأحكام، ج2، ص611/612، الطبعة: الأولى، تحقيق: الشيخ مرتضى الواعظي الأراكي، ناشر: مؤسسة النشر الإسلامي التابعة لجماعة المدرسين بقم المشرفة، 1423.

شیخ حر عاملی :

ایشان در کتاب فصول مهمه در باب 11 (ان التربة الحسينية شفاء من كل داء) نیز فرموده است. اقول: و الاحاديث في ذلك كثيرة جدا. من مي گویم: احادیث وارد در این زمینه بسیار زیاد است. الحر العاملي، الشیخ محمد بن الحسن (متوفای 1104هـ)، الفصول المهمة في أصول الأئمة، ج3، ص34، تحقیق و اشراف: محمد بن محمد الحسين القائینی، ناشر: مؤسسة معارف إسلامی امام رضا (ع)، چاپ: الأولى، سال چاپ: 1418 - 1376 ش.

آیت الله شیخ هادی نجفی :

الروایات بهذا المضمون أعني: تربته (عليه السلام) شفاء من كل داء وأمان من كل خوف كثيرة جدا بل متواترة اجمالا بل معنا. روایات با این مضمون؛ یعنی این که تربت امام حسین علیه السلام شفای هر دردی و امان از هر خوفي است بسیار زیاد است؛ بلکه تواتر اجمالی دارد و دارای تواتر معنوی است.

الشیخ هادی النجفی، معاصر، موسوعة أحاديث أهل البيت (ع)، ج2، ص152، الطبعة: الأولى، 1423 - 2002 م، ناشر: دار إحياء التراث العربي للطباعة والنشر والتوزيع - بيروت - لبنان.

آية الله السيد محمد روحاني :

الاستشفاء بتربة الحسين - عليه السلام - وكيف كان فلا يحمل شئ من الطين (عدا اليسير من تربة الحسين - عليه السلام - للاستشفاء) فإنه يجوز بلا خلاف بل الاجماع بقسميه عليه والنصوص به مستفيضة أو متواترة.

شفاء خواستن به واسطه تربت امام حسين عليه السلام كه البته حمل بر مقدار کمی از خاک می شود، به درستی که جایز است، هیچ کسی در آن اختلاف ندارد؛ بلکه اجماع به هردو قسمش بر آن وجود دارد و روایات دال بر آن مستفیضه یا متواتره اند.

السید محمد صادق الروحانی، معاصر، فقه الصادق (ع)، ج24، ص172، چاپ سوم، سال چاپ: 1414، ناشر: مؤسسه دار الكتاب - قم.

شفا در خاک کربلا از منظر روایات

روایت سعد بن سعد :

عَنْ سَعْدِ بْنِ سَعْدٍ قَالَ: سَأَلْتُ أَبَا الْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَنِ الطَّيْنِ فَقَالَ أَكُلِ الطَّيْنَ حَرَامٌ مِثْلُ الْمَيْتَةِ وَ الدَّمِ وَ لَحْمِ الْخِنْزِيرِ إِلَّا طَيْنَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَإِنَّ فِيهِ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمْنًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ.

سعد بن سعد روایت کرده است: از امام موسی بن جعفر علیه السلام سوال کردم از خوردن خاک؛ فرمودند خوردن آن حرام است و حرمتش مثل حرمت میته و خون و گوشت خوک است؛ مگر خاک قبر امام حسین علیه السلام؛ به درستی که در آن شفای از هر دردی و امان از هر خوفي است.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، ص478تحقيق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقه، الطبعة: الأولى1417هـ.

روایت محمد بن اسماعیل بصري :

عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ الْبَصْرِيِّ وَ لَقَبُهُ فَهْدٌ عَنْ بَعْضِ رِجَالِهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: طَيْنُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ.

محمد بن اسماعیل بصري ملقب به فهدي از بعض رجالش از امام صادق علیه السلام روایت کرده است: خاک قبر امام حسین علیه السلام شفای از هر دردی است.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، ص461تحقيق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقه، الطبعة: الأولى1417هـ.

روایت سلیمان بن عمر السراج :

عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ عُمَرَ السَّرَّاجِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا قَالَ: يُؤْخَذُ طِينٌ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِنْ عِنْدِ الْقَبْرِ عَلَيَّ سَبْعِينَ ذِرَاعًا.
الكليني الرازي، أبو جعفر محمد بن يعقوب بن إسحاق (متوفاي 328 هـ)، الأصول من الكافي، ج 4، ص: 588، ناشر: اسلاميه، تهران، الطبعة الثانية، 1362 هـ.ش.

روایت محمد بن سلیمان بصري :

عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سُلَيْمَانَ الْبَصْرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: فِي طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ الشِّفَاءُ مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَهُوَ الدَّوَاءُ الْأَكْبَرُ.

محمد بن سلیمان بصري از امام صادق علیه السلام روایت کرده است: در خاک قبر امام حسین علیه السلام شفاي از هر دردي است و آن خاک دواي اکبر است.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي 367 هـ)، کامل الزیارات، ص462تحقیق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقهية، الطبعة: الأولى 1417 هـ.

روایت ابوالصبح کناني :

عَنْ أَبِي الصَّبَّاحِ الْكِنَانِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: طِينٌ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِيهِ شِفَاءٌ وَإِنْ أَخَذَ عَلَيَّ رَأْسٍ مِيلٍ.
ابوالصبح کناني از امام صادق علیه السلام روایت کرده است: خاک قبر امام حسین علیه السلام در آن شفاست گرچه از فاصله يك مايلي از قبر برداشته شود.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي 367 هـ)، کامل الزیارات، ص462تحقیق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقهية، الطبعة: الأولى 1417 هـ.

روایت عبد الله بن سنان :

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِنَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: إِذَا تَنَاوَلَ أَحَدُكُمْ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَلْيَقُلْ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ الْمَلِكِ الَّذِي تَنَاوَلَهُ - وَ الرَّسُولِ الَّذِي بَوَّأَهُ وَ الْوَصِيِّ الَّذِي ضَمَّنَ فِيهِ أَنْ تَجْعَلَهُ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ....

عبدالله بن سنان از امام صادق علیه السلام روایت کرده است: هنگامیکه کسی از شما خاک قبر امام حسین علیه السلام را می خورد باید بگوید بار خدایا من به حق ملکی که از آن خورده است و فرستاده ای که آنجا ساکن شده است و وصیي که ضمانت کرده است از تو مسئلت دارم که در آن شفاء قرار دهی از هر دردي....

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي 367 هـ)، کامل الزیارات، ص469، تحقیق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقهية، الطبعة: الأولى 1417 هـ.

روایت ابویحیی واسطي :

عَنْ أَبِي يَحْيَى الْوَاسِطِيِّ عَنْ رَجُلٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: الطِّينُ كُلُّهُ حَرَامٌ كَلْحَمِ الْخَنْزِيرِ وَ مَنْ أَكَلَهُ ثُمَّ مَاتَ مِنْهُ لَمْ أُصَلِّ عَلَيْهِ إِلَّا طِينَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَإِنَّ فِيهِ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ

یحیی واسطي از رجال خود از امام صادق علیه السلام روایت کرده است: تمامی خاکها حرام هستند همانند گوشت خوک و هر کسی که از خاکی خورد و بر اثر آن مرد نماز میت بر او نمی خوانم، مگر خاک قبر امام حسین علیه السلام، بدرستیکه در آن شفاي از هر دردي است.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي 367 هـ)، کامل الزیارات، ص478، تحقیق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقهية، الطبعة: الأولى 1417 هـ.

جابر بن یزید جعفي :

عَنْ جَابِرِ بْنِ يَزِيدِ الْجُعْفِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا جَعْفَرٍ مُحَمَّدَ بْنَ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ : طِينُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانٌ مِنْ كُلِّ خَوْفٍ وَ هُوَ لِمَا أَخَذَ لَهُ .

جابر بن یزید جعفی از امام باقر علیه السلام روایت کرده است: خاک قبر امام حسین علیه السلام شفای از هر دردی است و امان از هر ترسی است و به هر نیتی که خورده شود برآورده شود.

الحر العاملي، الشيخ محمد بن الحسن، متوفاي: 1104، الفصول المهمة في أصول الأئمة، ج3، ص34، تحقيق: اشرف: محمد بن محمد الحسين القائيني، چاپ اول، سال چاپ: 1418 - 1376 ش، ناشر: مؤسسة معارف إسلامي امام رضا (ع).

روایت ابوبکر حضرمي :

وَ رَوَى أَبُو بَكْرٍ الْحَضْرَمِيُّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ لَوْ أَنَّ مَرِيضًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ يَعْرِفُ حَقَّ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَ حُرْمَتَهُ أَخَذَ لَهُ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِثْلَ رَأْسِ الْأَمَلَةِ كَانَ لَهُ دَوَاءٌ وَ شِفَاءٌ .

ابوبکر حضرمي از امام صادق علیه السلام روایت کرده است: اگر مریضی از مومنین که حق و حرمت امام حسین علیه السلام را بشناسد به اندازه سر انگشتی از خاک قبرش بردارد برای او دواء و شفاست.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، ص465، تحقيق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقاهة، الطبعة: الأولى1417هـ

روایت محمد بن زياد :

عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ عَمَّتِهِ قُلْتُ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ إِنَّ فِي طِينِ الْحَائِرِ الَّذِي فِيهِ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ .

محمد بن زیاد از عمه اش از امام صادق علیه السلام روایت کرده است در خاک حائری که امام حسین علیه السلام در آن مدفون است شفای از هر دردی است و امان از هر ترسی است.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، ص467، تحقيق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقاهة، الطبعة: الأولى1417هـ

روایت ابواليسع :

عَنْ أَبِي الْيَسَعِ قَالَ: سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ أَخَذُ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ ع- يَكُونُ [عِنْدِي] أَطْلُبُ بَرَكَتَهُ قَالَ لَا بَأْسَ بِذَلِكَ .

ابي یسع روایت کرده است: مردی از امام صادق علیه السلام سوال کرد آیا از خاک قبر امام حسین علیه السلام بگیرم و در نزد خود نگاه دارم و از برکت آن استفاده کنم، فرمودند اشکالی در این کار نیست.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، ص466، تحقيق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقاهة، الطبعة: الأولى1417هـ

روایت ابوعبد الله برقي :

عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبَرْقِيِّ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا قَالَ: دَفَعَتْ إِلَيَّ امْرَأَةٌ غَزْلًا فَقَالَتْ ادْفَعْهُ إِلَيَّ حَبَّةَ مَكَّةَ لِيُخَاطَ بِهِ كِسْوَةُ الْكَعْبَةِ قَالَ فَكَرِهْتُ أَنْ أَدْفَعَهُ إِلَيَّ الْحَبَّةَ وَ أَنَا أَعْرِفُهُمْ فَلَمَّا أَنْ صِرْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ دَخَلْتُ عَلَيَّ أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ إِنَّ امْرَأَةً أَعْطَتْنِي غَزْلًا فَقَالَتْ ادْفَعْهُ بِمَكَّةَ لِيُخَاطَ بِهِ كِسْوَةُ الْكَعْبَةِ فَكَرِهْتُ أَنْ أَدْفَعَهُ إِلَيَّ الْحَبَّةَ فَقَالَ اشْتَرِ بِهِ عَسَلًا وَ زَعْفَرَانَ [زَعْفَرَانًا]- وَ خُذْ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَ اعْجِنْهُ بِمَاءِ السَّمَاءِ وَ اجْعَلْ فِيهِ مِنَ الْعَسَلِ وَ الزَّعْفَرَانِ وَ فَرِّقْهُ عَلَيَّ الشَّيْعَةَ لِيُدَاوُوا بِهِ مَرْضَاهُمْ .

عبد الله برقي از بعضی از اصحاب روایت کرده است: زنی بافته ای (ریسمان یا پشم ریسیده شده ای) را به من داد تا به حاجبین کعبه

بدهم که پرده کعبه را با آن بدوزند، اما من ناپسند دانستم که آن ریسمان را به حاجبین کعبه دهم چون آنان را می شناختم [به اخلاق ونحوه برخوردشان با این قضیه آگاهی داشتم]، وقتی به مدینه رسیدیم خدمت امام باقر علیه السلام مشرف شدیم، به ایشان عرض کردم فدایت شوم زنی به من ریسمانی داد تا به مکه ببرم تا پوشش کعبه را با آن بدوزند اما من نپسندیدم که به حاجبین کعبه بدهم. [اکنون که من از کعبه دورم و نمی توانم به خواسته اش عمل کنم با آن چه کنم] امام علیه السلام فرمودند: با آن عسل و زعفران بخر و از خاک قبر امام حسین علیه السلام را با آب باران مخلوط کن و آن عسل و زعفران را در آن بریز و بین شیعیان تقسیم کن تا با آن مریضیهایشان را درمان کنند.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، ص461، تحقيق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقاهة، الطبعة: الأولى1417هـ.

روایت یونس بن ربیع :

عَنْ يُونُسَ بْنِ الرَّبِيعِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: إِنَّ عِنْدَ رَأْسِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَتُرْبَةٍ حَمْرَاءَ فِيهَا شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ إِلَّا السَّامَ. يونس بن ربیع از امام صادق علیه السلام روایت کرده است: در بالای سر قبر امام حسین علیه السلام خاک قرمزی است که در آن شفای از هر دردی مگر مرگ است.

الكليني الرازي، أبو جعفر محمد بن يعقوب بن إسحاق (متوفاي328هـ)، الأصول من الكافي، ج4، ص: 588، ناشر: اسلاميه، تهران، الطبعة الثانية، 1362 هـ.ش.

روایت ابن ابی يعفور :

عَنْ ابْنِ أَبِي يَعْفُورٍ قَالَ: قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَأْخُذُ الْإِنْسَانُ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَيَنْتَفِعُ بِهِ وَيَأْخُذُ غَيْرَهُ وَ لَا يَنْتَفِعُ بِهِ فَقَالَ لَا وَاللَّهِ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ مَا يَأْخُذُهُ أَحَدٌ وَ هُوَ يَرِي أَنَّ اللَّهَ يَنْفَعُهُ بِهِ إِلَّا نَفَعَهُ بِهِ.

ابن ابی يعفور روایت کرده است: به امام صادق علیه السلام عرض کردم انسانی از خاک قبر امام حسین علیه السلام برمی گیرد و از آن نفع می برد و دیگری از آن برمی گیرد و نفعی از آن نمی برد، فرمودند: نه به خدایی که جز او خدایی نیست قسم، کسی از آن خاک بر نمی گیرد در حالیکه اینگونه می اندیشد که خداوند به واسطه آن به او نفع می بخشد مگر اینکه به حال او نفع داشته باشد.

الكليني الرازي، أبو جعفر محمد بن يعقوب بن إسحاق (متوفاي328هـ)، الأصول من الكافي، ج4، ص: 587، ناشر: اسلاميه، تهران، الطبعة الثانية، 1362 هـ.ش. القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، ص461، تحقيق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقاهة، الطبعة: الأولى1417هـ.

روایت عمر بن واقد :

عَنْ عَمْرِو بْنِ وَاقِدٍ قَالَ لِي مُوسَى بْنُ جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ:.....

لَا تَأْخُذُوا مِنْ تُرْبَتِي شَيْئًا لِتَتَبَرَّكُوا بِهِ فَإِنَّ كُلَّ تُرْبَةٍ لَنَا مُحَرَّمَةٌ إِلَّا تُرْبَةَ جَدِّي الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى جَعَلَهَا شِفَاءً لِشِيعَتِنَا.....

عمر بن واقد روایت کرده است: امام موسی بن جعفر علیه السلام به من فرمودند: از خاک قبر من چیزی بر ندارید تا از آن تبرک بجوئید، بدرستیکه هر خاکی به جز خاک جدم امام حسین علیه السلام بر ما حرام است و خداوند متعال در آن شفاء برای شیعیان ما قرار داده است.

القمي، ابي جعفر الصدوق، محمد بن علي بن الحسين بن بابويه (متوفاي381هـ)، عيون أخبار الرضا (ع)، ج2، ص96، تحقيق: تصحيح وتعليق وتقديم: الشيخ حسين الأعلمي، ناشر: مؤسسة الأعلمي للمطبوعات - بيروت - لبنان، سال چاپ: 1404 - 1984 م

روایت محمد بن مسلم :

عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ، قَالَ: سَمِعْتُ أَبَا جَعْفَرٍ وَ جَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ (عَلَيْهِمَا السَّلَامُ) يَقُولَانِ: إِنَّ اللَّهَ (تَعَالَى) عَوَّضَ الْحُسَيْنَ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) مِنْ قَتْلِهِ أَنْ جَعَلَ الْإِمَامَةَ فِي ذُرِّيَّتِهِ، وَ الشِّفَاءَ فِي تَرْبَتِهِ، وَ إِجَابَةَ الدُّعَاءِ عِنْدَ قَبْرِهِ، وَ لَا تُعَدُّ أَيَّامُ زَائِرِيهِ جَائِئِيًّا وَ رَاجِعًا مِنْ عُمْرِهِ.

محمد بن مسلم روایت کرده است از امام باقر و امام صادق علیهما السلام شنیدم که می فرمودند: خداوند متعال در عوض شهادتش امامت را در ذریه اش و شفاء را در تربتش و اجابت دعا را در نزد قبرش قرار داده و ایامی که زائر به زیارت او می آید و بر می گردد از عمرش به حساب نمی آید.

الطوسي، الشيخ ابو جعفر، محمد بن الحسن بن علي بن الحسن (متوفاي 460هـ)، الأمالي، ص318، تحقيق: قسم الدراسات الاسلامية - مؤسسة البعثة، ناشر: دار الثقافة - قم، الطبعة: الأولى، 1414هـ

روایت حارث بن مغیره نصری :

عَنْ الْحَارِثِ بْنِ الْمُغِيرَةِ النَّصْرِيِّ، قَالَ: قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ): إِنِّي رَجُلٌ كَثِيرُ الْعَلَلِ وَ الْأَمْرَاضِ، وَ مَا تَرَكْتُ دَوَاءً إِلَّا تَدَاوَيْتُ بِهِ فَمَا انْتَفَعْتُ بِشَيْءٍ مِنْهُ. فَقَالَ لِي: أَيْنَ أَنْتَ عَنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، فَإِنَّ فِيهِ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ، وَ أَمْنًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ.

حارث بن مغیره نصری روایت کرده است: خدمت امام صادق علیه السلام عرض کردم من مردی هستم که زیاد مریض می شوم، و هیچ دوايي نیست که استفاده نکرده باشم اما هیچکدام به حالم فايده اي نداشته است، ایشان به من فرمودند: آیا خاک قبر حسین بن علي علیهما السلام را استفاده کرده اي، بدرستیکه در آن شفای از هر دردی و امان از هر خوفي است.

الطوسي، الشيخ ابو جعفر، محمد بن الحسن بن علي بن الحسن (متوفاي 460هـ)، الأمالي، ص318، تحقيق: قسم الدراسات الاسلامية - مؤسسة البعثة، ناشر: دار الثقافة - قم، الطبعة: الأولى، 1414هـ

روایت زید ابی اسامه :

عَنْ زَيْدِ أَبِي أُسَامَةَ، قَالَ: كُنْتُ فِي جَمَاعَةٍ مِنْ عَصَابَتِنَا بِحَضْرَةِ سَيِّدِنَا الصَّادِقِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، فَأَقْبَلَ عَلَيْنَا أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، فَقَالَ: إِنَّ اللَّهَ (تَعَالَى) جَعَلَ تَرْبَةَ جَدِّي الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ....

زید ابی اسامه روایت کرده است به همراه جماعتي از بزرگان در محضر آقايمان امام صادق علیه السلام بوديم، امام صادق علیه السلام به ما رو کرده و فرمودند خداوند متعال تربت جدم حسين علیه السلام را شفای از هر دردی و امان از هر خوفي قرار داده است.

الطوسي، الشيخ ابو جعفر، محمد بن الحسن بن علي بن الحسن (متوفاي 460هـ)، الأمالي، ص318، تحقيق: قسم الدراسات الاسلامية - مؤسسة البعثة، ناشر: دار الثقافة - قم، الطبعة: الأولى، 1414هـ

روایت سعد بن سعید اشعري :

سَعْدُ بْنُ سَعِيدِ الْأَشْعَرِيِّ، عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الرِّضَا (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، قَالَ: سَأَلْتُهُ عَنِ الطِّينِ الَّذِي يُؤْكَلُ يَأْكُلُهُ النَّاسُ. فَقَالَ: كُلُّ طِينٍ حَرَامٌ كَالْمَيْتَةِ وَ الدَّمِ وَ مَا أَهْلٌ لِغَيْرِ اللَّهِ بِهِ مَا خَلَا طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ)، فَإِنَّهُ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ.

الطوسي، الشيخ ابو جعفر، محمد بن الحسن بن علي بن الحسن (متوفاي 460هـ)، الأمالي، ص319، تحقيق: قسم الدراسات الاسلامية - مؤسسة البعثة، ناشر: دار الثقافة - قم، الطبعة: الأولى، 1414هـ

روایت ابی حمزه ثمالی :

عَنْ أَبِي حَمَزَةَ الثَّمَالِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ كُنْتُ بِمَكَّةَ وَ ذَكَرَ فِي حَدِيثِهِ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ إِنِّي رَأَيْتُ أَصْحَابَنَا يَأْخُذُونَ مِنْ طِينِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لَيْسَتْشِفُوا بِهِ هَلْ فِي ذَلِكَ شَيْءٌ مِمَّا يَقُولُونَ مِنَ الشِّفَاءِ قَالَ قَالَ يُسْتَشْفَى بِمَا بَيْنَهُ وَ بَيْنَ الْقَبْرِ عَلَيَّ رَأْسُ أَرْبَعَةِ أَمْيَالٍ .

ابو حمزه ثمالی روایت کرده است: من در مکه بودم ... خدمت امام صادق علیه السلام عرضه داشتم فدایتان شوم من دیده ام یاران ما

(شیعیان) از خاک امام حسین علیه السلام بر می گیرند تا بوسیله آن شفا یابند آیا شما نیز قائل هستید که آن خاک شفا دهنده است فرمودند به فاصله چهار میل از قبر مطهر از خاک آن برای طلب شفا می توان استفاده کرد.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، ص470/471تحقيق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقاهة، الطبعة: الأولى1417هـ.

یونس بن ربیع :

عَنْ يُونُسَ بْنِ الرَّبِيعِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ قَالَ: إِنَّ عِنْدَ رَأْسِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ لُتْرَبَةً حَمْرَاءَ فِيهَا شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ إِلَّا السَّامَ.

یونس بن ربیع روایت کرده است: امام صادق علیه السلام فرمودند در کنار سر مبارک امام حسین علیه السلام خاک قرمزی است که در آن شفای از هر دردی به جز مرگ است.

الكليني الرازي، أبو جعفر محمد بن يعقوب بن إسحاق (متوفاي328هـ)، الأصول من الكافي، ج 4 ص588، ناشر: اسلاميه، تهران، الطبعة الثانية، 1362 هـ. ش. ج 9؛ ص346.

یونس بن رفیع :

عَنْ يُونُسَ بْنِ رَفِيعٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: إِنَّ عِنْدَ رَأْسِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ لُتْرَبَةً حَمْرَاءَ فِيهَا شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ إِلَّا السَّامَ.

یونس بن رفیع روایت کرده است : در نزد سر مبارک حسین بن علی علیهما السلام خاک قرمزی است که در آن شفای از هر دردی است مگر مرگ

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، ص468، تحقيق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقاهة، الطبعة: الأولى1417هـ.

روایت ابو جعفر موصلی :

عَنْ أَبِي جَعْفَرِ الْمُوصِلِيِّ أَنَّ أَبَا جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: إِذَا أَخَذْتَ طِينَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ فَقُلْ اللَّهُمَّ بِحَقِّ هَذِهِ التُّرْبَةِ وَبِحَقِّ الْمَلِكِ الْمُوَكَّلِ بِهَا وَ الْمَلِكِ الَّذِي كَرَّبَهَا وَ بِحَقِّ الْوَصِيِّ الَّذِي هُوَ فِيهَا صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اجْعَلْ هَذَا الطِّينَ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ فَإِنْ فَعَلَ ذَلِكَ كَانَ حَتْمًا شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ.

ابی جعفر موصلی روایت کرده است که امام باقر علیه السلام فرمودند: هنگامیکه خاک قبر امام حسین علیه السلام را برداشتی پس بگو: خداوند باحق این تربت مبارک و به حق ملائکه موکل به این تربت و ملکی که سخت اندوهگینش کرده و به حق وصی که در آن است بر محمد و آل محمد درود فرست و این خاک را شفا قرارده از هر دردی و امان قرار ده از هر خوفی و ترسی، اگر چنین کنی حتما شفای از هر دردی است و امان دهنده از هر خوف و ترسی.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، ص469، تحقيق: الشيخ جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقاهة، الطبعة: الأولى1417هـ.

روایت سماعه بن مهران :

رَوَى سَمَاعَةُ بْنُ مَهْرَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: كُلُّ طِينٍ حَرَامٍ عَلَيَّ بَنِي آدَمَ مَا خَلَا طِينَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَنْ أَكَلَهُ مِنْ وَجَعِ شَفَاةِ اللَّهِ تَعَالَى.

سماعه بن مهران روایت کرده است: امام صادق علیه السلام فرمودند: خوردن هر خاکی بر بنی آدم حرام است به جز خاک قبر امام حسین علیه السلام، هر دردمندی آن تربت را بخورد خدای تعالی او را شفا می بخشد.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفاي367هـ)، كامل الزيارات، تحقيق: الشيخ، ص479، جواد القيومي، لجنة التحقيق، ناشر: مؤسسة نشر الفقاهة، الطبعة: الأولى1417هـ.

روایت ابراهیم بن محمد ثقفی :

رَوَى إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُحَمَّدٍ الثَّقَفِيُّ [عَنْ أَبِيهِ عَنِ الصَّادِقِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ] أَنَّ فَاطِمَةَ عَلَيْهَا السَّلَامُ بِنْتُ رَسُولِ اللَّهِ، صَكَانَتْ مَسْبَحَتَهَا مِنْ خَيْطِ صُوفٍ مُفْتَلٍ مَعْقُودٍ عَلَيْهِ عَدَدُ التَّكْبِيرَاتِ فَكَانَتْ عَلَيْهِ السَّلَامُ تُدِيرُهَا بِيَدِهَا تُكَبِّرُ وَ تَسْبِيحُ إِلَيَّ أَنْ قُتِلَ حَمْرَةَ بِنْتُ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ سَيِّدِ الشُّهَدَاءِ فَاسْتَعْمَلْتُ تَرْبَتَهُ وَ عَمِلْتُ الْمَسَابِيحَ فَاسْتَعْمَلَهَا النَّاسُ فَلَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ عُدِلَ بِالْأَمْرِ إِلَيْهِ فَاسْتَعْمَلُوا تَرْبَتَهُ لِمَا فِيهَا مِنَ الْفَضْلِ وَ الْمَرْيَةِ.

ابراهیم بن محمد ثقفی از پدرش از امام صادق علیه السلام روایت کرده است: تسبیح فاطمه دختر رسول خدا صلی الله علیهما و آله تسبیحش از نخ پشمی پیچیده شده ای که به عدد تکبیرها بر روی آن گره خورده بود و که حضرتشان بادستان مبارکشان دور می دادند و تکبیر و تسبیح می گفتند تا زمانیکه حمزه بن عبد المطلب سید الشهداء به شهادت رسیدند بعد از آن از تربت او تسبیح درست کردند و مردم نیز به سیره او عمل کردند. آنگاه که امام حسین علیه السلام به شهادت رسیدند، امر به تربت امام حسین علیه السلام به جای تربت حمزه سید الشهداء شد، بعد از آن از تربت امام حسین علیه السلام تسبیح درست کردند؛ به سبب فضیلت و مزیتی که در تربت امام حسین علیه السلام است.

الشیخ المفید، محمد بن محمد بن النعمان ابن المعلم أبی عبد الله العکبری البغدادی (متوفای 413 هـ)، کتاب المزار مناسک المزار، ص 150، تحقیق آیه الله السید محمد باقر الأبطحی، ناشر: دار المفید للطباعة والنشر والتوزیع - بیروت، الطبعة: الثانية، 1414 هـ - 1993 م.
طبرسی، حسن بن فضل، متوفای 548، مکارم الأخلاق، ص 281، نشر شریف رضی - قم، چاپ: ششم، 1392/ق 1970 م.

روایت حنان بن سدید :

وَرَوَى حَنَّانُ بْنُ سَدِيرٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَنَّهُ قَالَ مَنْ أَكَلَ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ غَيْرَ مُسْتَشْفٍ بِهِ فَكَأَنَّمَا أَكَلَ مِنْ لُحُومِنَا فَإِذَا أَحْتَاَجَ أَحَدُكُمْ لِلْأَكْلِ مِنْهُ لِيَسْتَشْفِيَ بِهِ فَلْيَقُلْ بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ التُّرْبَةُ الْمُبَارَكَةُ الطَّاهِرَةُ وَ رَبِّ النُّورِ الَّذِي أَنْزَلَ فِيهِ وَ رَبِّ الْجَسَدِ الَّذِي سَكَنَ فِيهِ وَ رَبِّ الْمَلَائِكَةِ الْمُؤَكَّلِينَ بِهِ اجْعَلْهُ لِي شِفَاءً مِنْ دَاءٍ كَذَا وَ كَذَا وَ اجْرَعْ مِنَ الْمَاءِ جُرْعَةً خَلْفَهُ وَ قُلِ اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ رِزْقًا وَاسِعًا وَ عِلْمًا نَافِعًا وَ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ سَقَمٍ فَإِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَدْفَعُ عَنْكَ بِهَا كُلَّ مَا تَجِدُ مِنَ السُّقْمِ وَ الْهَمِّ وَ الْغَمِّ إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى

حنان بن سدید از پدرش روایت کرده است: امام صادق علیه السلام فرمودند: هر کس خاک قبر امام حسین علیه السلام را بدون نیت شفاء بخورد مثل این است که از گوشت بدن ما خورده باشد، پس هر گاه یکی از شما برای شفاء به آن احتیاج پیدا کرد باید بگوید: به نام خدا و با استعانت از خدا، بار خدایا ای پروردگار این تربت مبارکه طاهره، و پروردگار نوری که بر این خاک نازل شده است و پروردگار جسدی که در این خاک ساکن شده است و پروردگار ملائکه موکل به این خاک، آن را برای من شفای از دردم قرار بده، سپس جرعه ای آب بنوشد و بگوید: خداوندا آن را رزق واسع و علم نافع و شفای از هر دردی و مرضی قرار بده، پس بدرستی که خداوند متعال دفع می کند از تو به واسطه این تربت هر آنچه که از درد و ناراحتی و اندوه و غم داری، انشاء الله تعالی.

الحر العاملي، محمد بن الحسن (متوفای 1104 هـ)، تفصیل وسائل الشیعة إلی تحصیل مسائل الشریعة، ج 4 ص 265، تحقیق و نشر: مؤسسة آل البيت علیهم السلام لإحياء التراث، الطبعة: الثانية، 1414 هـ.

روایت محمد بن مارد عن عمته :

عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَارِدٍ عَنْ عَمَّتِهِ قَالَتْ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ إِنَّ فِي طِينِ الْحَائِرِ الَّذِي فِيهِ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ.

محمد بن مارد از عمه اش روایت کرده است: از امام صادق علیه السلام شنیدم که فرمودند: در خاک حائر حسینی علیه السلام شفای از هر درد و امان از هر خوفی است.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفای 367 هـ)، کامل الزیارات، ص 467، تحقیق: الشیخ جواد القیومی، لجنة التحقیق، ناشر: مؤسسة نشر الفقاهة، الطبعة: الأولى، 1417 هـ.

شفا دادن ، تنها به دست خداوند است

تا این جا ثابت شد که یکی از ویژگی های امام حسین علیه السلام این است که تربت مبارکش شفابخش است و تربت دیگری را جز تربت آن حضرت شفاء دهنده نیست؛ البته از دیدگاه شیعه این تربت مبارکه به خودی خود شفاء نمی دهد؛ بلکه منحصرأ به اذن پروردگار شفاء می دهد؛ یعنی این خداوند است که در خاک کربلا شفا قرار داده است؛ همانطور که در آداب خوردن تربت مبارکه نیز به آن تصریح شده است که با گفتن «بسم الله» و بردن نام خداوند و با استعانت از خدا، خورده شود:

عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ الْبَصْرِيِّ عَنْ بَعْضِ رِجَالِهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ: طِبُّ قَبْرِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَإِذَا أَكَلْتَهُ فَقُلْ بِسْمِ اللَّهِ وَبِاللَّهِ اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ رِزْقًا وَاسِعًا وَعِلْمًا نَافِعًا وَشِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ إِنَّكَ عَلِيٌّ كُلُّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

از محمد بن اسماعیل البصری از بعض رجالش از امام صادق (ع) روایت شده است که خاک قبر امام حسین (ع) شفای از هر دردی است، در هنگام خوردن بگو: به نام خدا و با استعانت از خدا، خداوند آن را رزق واسع و علم نافع قرار بده و شفای از هر دردی قرار بده، بدرستی که فقط تو بر هر کاری توانا هستی.

القمي، أبي القاسم جعفر بن محمد بن قولويه (متوفای 367هـ)، کامل الزیارات، ص 46 تحقیق: الشيخ جواد القیومی، لجنة التحقیق، ناشر: مؤسسة نشر الفقه، الطبعة: الأولى 1417هـ.

روایات شیعه و سنی نیز گویای این است که شفاء، تنها به دست خداوند است و او است شفاء را در آنچه بخواهد قرار دهد.

مرحوم کلینی در کافی خود روایتی را ذکر کرده است:

عَنْ حُسَيْنِ الْخُرَّاسَانِيِّ وَكَانَ خَبْرًا قَالَ: شَكَوْتُ إِلَيَّ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَجَعًا بِي فَقَالَ إِذَا صَلَّيْتَ فَضَعْ يَدَكَ مَوْضِعَ سُجُودِكَ ثُمَّ قُلْ بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدَ رَسُولِ اللَّهِ، صَافِنِي يَا شَافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا، شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ سَقَمٍ.

حسین خراسانی از دردی که در من بود به محضر امام صادق علیه السلام عرض حال کردم فرمودند پس از نماز دستانت را در موضع سجودت قرار بده سپس بگو: بِسْمِ اللَّهِ مُحَمَّدَ رَسُولِ اللَّهِ، ص مرا شفاء بده ای شفاء دهنده، شفای نیست جز شفای تو، آنچنان شفای که ترک نمی کند هیچ بیماری را، شفای از هردرد و بیماری.

الكليني الرازي، أبو جعفر محمد بن يعقوب بن إسحاق (متوفای 328هـ)، الأصول من الكافي، ج 2، ص 567، ناشر: اسلامیه، تهران، الطبعة الثانية، 1362 هـ.ش.

همچنین شیخ حر عاملی در کتاب وسائل الشیعه می نویسد:

عن محمد بن مسلم، عن أبي جعفر عليه السلام قال: ... إنما الشفاء بيد الله.

محمد بن مسلم روایت کرده است: امام باقر علیه السلام فرمودند: شفاء فقط به دست خداست.

الحر العاملي، محمد بن الحسن (متوفای 1104هـ)، تفصیل وسائل الشیعة إلی تحصیل مسائل الشریعة، ج 17، ص 182، تحقیق و نشر: مؤسسة آل البيت عليهم السلام لإحياء التراث، الطبعة: الثانية، 1414هـ.

و بخاری در صحیح خود از عایشه نقل کرده است:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا " أَنَّ النَّبِيَّ (ص) كَانَ يُعَوِّذُ بَعْضَ أَهْلِهِ يَمْسَحُ بِيَدِهِ الْيُمْنِي، وَيَقُولُ: اللَّهُمَّ رَبَّ النَّاسِ، أَذْهِبِ الْبَاسَ أَشْفِهِ وَأَنْتَ الشَّافِي، لَا شِفَاءَ إِلَّا شِفَاؤُكَ، شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا " .

از عایشه روایت شده است: پیامبر خدا صلی الله علیه و آله بعضی از اهل خود را برای تعویذ با دست راست خود مسح می کرد و می فرمود: "خداوند، ای پروردگار مردم، درد را از او ببر و شفایش ده و تو شفا دهنده ای و شفای جز شفای تو نیست، شفای که ترک نمی کند هیچ بیماری را".

البخاري الجعفي، ابو عبدالله محمد بن إسماعيل (متوفای 256هـ)، صحیح البخاری، ج 5، ص 216، تحقیق د. مصطفی دیب البغا، ناشر: دار ابن کثیر، الیمامة - بیروت، الطبعة: الثالثة، 1407 - 1987.

در نتیجه از دیدگاه شیعه و سنی، «شفا» دادن تنها در اختیار خداوند است و البته قادر است که «شفا» را در هر چه که بخواهد قرار دهد.

البته این بدان معنی نیست که خداوند نیازی به واسطه داشته باشد؛ بلکه سنت خداوند اینچنین بوده است که به واسطه هایی به بندگان یاری می رساند؛ همانطور که خداوند پیام خود را به وسیله فرشتگان و پیامبران به بندگان می رساند؛ بی آن که نیازمند فرشته یا پیامبری باشد.

اسباب شفا از دیدگاه آیات و روایات اهل سنت

طبق آیات قرآن و روایات، خداوند قادر و حکیم، شفاء را در بعضی از آیات و اذکار و همچنین اشیاء اعم از اطعمه و اشربه قرار داده است. موارد بسیاری را می توان یافت که در قرآن و روایات شیعه یا سنی تصریح شده است که خداوند به وسیله آن چیزها شفا می دهد که ما به چند مورد به صورت خلاصه اشاره خواهیم کرد:

قرآن شفاست

خداوند کریم در قرآن می فرماید:

وَلَوْ جَعَلْنَاهُ قُرْآنًا أَعْجَمِيًّا لَقَالُوا لَوْلَا فُصِّلَتْ آيَاتُهُ أَلَّغَمِيًّا وَعَرَبِيًّا قُلْ هُوَ لِلَّذِينَ آمَنُوا هُدًى وَشَفَاءً وَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ فِي آذَانِهِمْ وَقْرٌ وَهُوَ عَلَيْهِمْ عَمًى أُولَئِكَ يُنَادُونَ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ. **فصلت/44.**

و اگر [این کتاب را] قرآنی غیر عربی گردانیده بودیم، قطعاً می گفتند: «چرا آیه های آن روشن بیان نشده؟ کتابی غیر عربی و [مخاطب آن] عرب زبان؟» بگو: [این] کتاب [برای کسانی که ایمان آورده اند رهنمود و درمانی است، و کسانی که ایمان نمی آورند در گوشه ایشان سنگینی است و قرآن برایشان نامفهوم است، و] گویی [آنان را از جایی دور ندا می دهند! (فصلت: 44)]
وَنُنزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شَفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا. **الإسراء/82.**
و ما آنچه را برای مؤمنان مایه درمان و رحمت است از قرآن نازل می کنیم، و [لی] ستمگران را جز زیان نمی افزاید.

« عسل » شفاست

ثُمَّ كُلِي مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلًّا يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِّلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ. **النحل/69.**

سپس از همه میوه ها بخور، و راههای پروردگارت را فرمانبردارانه، بپوی. [آنگاه] از درون [شکم] آن، شهدی که به رنگهای گوناگون است بیرون می آید. در آن، برای مردم درمانی است. راستی در این [زندگی زنبوران] برای مردمی که تفکر می کنند نشانه [قدرت الهی] است.

« فاتحه الكتاب » شفاست

ابوبکر بیهقی در شعب الإيمان می نویسد:

عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، أَنَّهُ قَالَ: رَأَيْتُ النَّبِيَّ (ص)... ثُمَّ قَالَ: " يَا جَابِرُ، أَلَا أَخْبِرُكَ بِخَيْرِ سُورَةٍ نَزَلَتْ فِي الْقُرْآنِ؟ "، قَالَ: قُلْتُ: بَلَى يَا رَسُولَ اللَّهِ، قَالَ: " فَاتِحَةُ الْكِتَابِ، قَالَ عَلِيُّ: وَأَحْسَبُهُ، قَالَ: فِيهَا شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ ".

از جابر بن عبدالله انصاری نقل شده است: رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود ای جابر! آیا تو را خبر ندهم به بهترین سوره ای که در قرآن نازل شده، عرض کردم بلی یا رسول الله صلی الله علیه و آله ، فرمودند: «فاتحه الكتاب» بزرگ است و من آن را بزرگ می شمارم فرمود: در آن شفای از هر دردی است.

البیهقی، أحمد بن الحسین بن علی بن موسی ابوبکر (متوفای 458هـ) شعب الإيمان، تحقیق: محمد السعید بسیونی زغلول، ناشر: دار الکتب العلمیة - بیروت، الطبعة: الأولى، 1410هـ، ص797.

خاک مدینه و آب دهان بعضی از ما شفا است

محمد بن اسماعیل بخاری در صحیح خود می نویسد که خاک مدینه و آب دهان برخی از افراد شفا است:

عن عائشة قالت كان النبي صلى الله عليه وسلم يقول في الرُقِيَّةِ تُرْبَةُ أَرْضِنَا وَرَيْقَةُ بَعْضِنَا يُشْفِي سَقِيمَنَا بِإِذْنِ رَبِّنَا.

عایشه از رسول خدا صلی الله علیه و آله روایت کرده است که با رقیه کردن با خاک زمین ما و آب دهان بعضی از ما شفا می یابد مریض ما به اذن پروردگار ما.

البخاري الجعفي، ابو عبدالله محمد بن إسماعيل (متوفاي256هـ)، صحيح البخاري، ج5، ص2168، تحقيق د. مصطفى ديب البغا، ناشر: دار ابن كثير، اليمامة - بيروت، الطبعة: الثالثة، 1407 - 1987.

« بال مگس » شفاست

أَبَا هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، يَقُولُ: قَالَ النَّبِيُّ (ص): " إِذَا وَقَعَ الذُّبَابُ فِي شَرَابٍ أَحَدِكُمْ فَلْيَغْمِسْهُ، ثُمَّ لِيَنْزِعْهُ فَإِنَّ فِي إِحْدَى جَنَاحَيْهِ دَاءً وَالْآخَرِي شِفَاءً " .

اباهريره از رسول خدا صلی الله علیه و آله روایت کرده است: هرگاه پشه در نوشیدنی شما افتاد، آن را در نوشیدنی خود غرق کنید ، بعد از آن خارج کنید، پس به درستی که در يك بال آن مرض و در يك بال آن شفاست. [شاید بالي که در آن مرض است در نوشیدنی شما فرو رفته باشد]

البخاري الجعفي، ابو عبدالله محمد بن إسماعيل (متوفاي256هـ)، صحيح البخاري، ج5 ص2180 تحقيق: د. مصطفى ديب البغا، ناشر: دار ابن كثير، اليمامة - بيروت، الطبعة: الثالثة، 1407 - 1987.

« آب قارچ (کماه) » شفاي چشم است

عن سعيد بن زيد رضي الله عنه قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم **الْكَمَاءُ مِنَ الْمَنِّ وَمَاؤُهَا شِفَاءٌ لِلْعَيْنِ** .

سعید بن زید روایت کرده است رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود : کماه[که همان قارچ است] از « من » است [من طعامهایی که خداوند برای بنی اسرائیل نازل کرد] و آب قارچ شفاي چشم است.

البخاري الجعفي، ابو عبدالله محمد بن إسماعيل (متوفاي256هـ)، صحيح البخاري، ج4، ص1700 / ج5 ص2159 تحقيق: د. مصطفى ديب البغا، ناشر: دار ابن كثير، اليمامة - بيروت، الطبعة: الثالثة، 1407 - 1987.

سیاه دانه (الحبه السوداء) شفاست

عن خالد بن سعد قال خَرَجْنَا وَمَعَنَا غَالِبُ بْنُ أَبِي جَرٍّ فَمَرِضَ فِي الطَّرِيقِ فَقَدِمْنَا الْمَدِينَةَ وَهُوَ مَرِيضٌ فَعَادَهُ بَنُ أَبِي عَتِيقٍ فَقَالَ لَنَا عَلَيْكُمْ بِهَذِهِ الْحَبَبَةِ السَّوَدَاءِ فَخَذُوا مِنْهَا خَمْسًا أَوْ سَبْعًا فَاسْحَقُوهَا ثُمَّ أَفْطَرُوهَا فِي أَنْفِهِ بِقَطْرَاتٍ زَيْتٍ فِي هَذَا الْجَانِبِ وَفِي هَذَا الْجَانِبِ فَإِنَّ عَائِشَةَ حَدَّثَتْنِي أَنَّهَا سَمِعَتْ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ **إِنَّ هَذِهِ الْحَبَّةَ السَّوَدَاءَ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ إِلَّا مِنَ السَّامِ قَلَّتْ وَمَا السَّامُ قَالَ الْمُؤْت.**

خالد بن سعد می گوید به همراه غالب بن ابجر به مسافرت رفته بودیم که در بین راه مریض شد وقتی هم که به مدینه رسیدیم همچنان مریض بود، ابو عتیق به عیادتش آمد به ما گفت بر شما باد سیاه دانه پنج یا هفت دانه از آن را کوبیده و به همراه روغن زیتون در هر دوسوراخ بینی او بریزید به درستی که عایشه از رسول خدا صلی الله علیه و آله برای من روایت کرد: «سیاه دانه شفاي تمامی درد هاست مگر از سام، سوال کردم سام چیست؟ فرمودند: مرگ».

البخاري الجعفي، ابو عبدالله محمد بن إسماعيل (متوفاي256هـ)، صحيح البخاري، ج5، ص2154، تحقيق: د. مصطفى ديب البغا، ناشر: دار ابن كثير، اليمامة - بيروت، الطبعة: الثالثة، 1407 - 1987.

« حجامت » شفاست

أَنَّ جَابِرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا دَعَا الْمُقَنَّعَ ثُمَّ قَالَ لَا أَبْرَحُ حَتَّى تَحْتَجِّمَ فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ **إِنَّ فِيهِ شِفَاءً** جَابِرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ انصاري مقنع را فراخواند، سپس گفت مفارقت نمی کنم ؛ مگر اینکه حجامت کنم، من از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم شنیدم که فرمودند در حجامت شفاست.

« عود هندي » شفاست

عَنْ أُمِّ قَيْسٍ بِنْتِ مِحْصَنٍ قَالَتْ: سَمِعْتُ النَّبِيَّ (ص) يَقُولُ: " عَلَيْكُمْ بِهَذَا الْعُودِ الْهِنْدِيِّ، فَإِنَّ فِيهِ سَبْعَةَ أَشْفِيَةٍ: يُسْتَعَطُّ بِهِ مِنَ الْعُدْرَةِ، وَيُلْدُّ بِهِ مِنْ ذَاتِ الْجَنْبِ "،....

ام قيس دختر محصن روایت کرده است: رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: بر شما باد عود هندي؛ زیرا در آن هفت شفای از هفت درد است که از آن جمله است مریضی ذات الجنب (التهاب و تحریک پرده ذات الجنب).

البخاري الجعفي، ابو عبدالله محمد بن اسماعيل (متوفاي 256هـ)، صحيح البخاري، ج5، ص2155/2160، تحقيق: د. مصطفى ديب البغا، ناشر: دار ابن كثير، اليمامة - بيروت، الطبعة: الثالثة، 1407 - 1987.

التيسابوري القشيري، ابوالحسن مسلم بن الحجاج (متوفاي 261هـ)، صحيح مسلم، ج4 ص1734، تحقيق: محمد فؤاد عبد الباقي، ناشر: دار إحياء التراث العربي - بيروت.
عَنْ عَائِشَةَ: أَنَّ امْرَأَةً دَخَلَتْ عَلَيَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) وَمَعَهَا صَبِيٌّ يَسِيلُ مَنَحْرَاهُ دَمًا، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): " عَلَامَ تَدْعُرْنَ أَوْلَادَكُمْ؟ أَلَا أَخَذْتُ قِسْطًا بَحْرِيًّا، ثُمَّ أَسْعَطْتِهِ إِيَّاهُ، فَإِنَّ فِيهِ شِفَاءً مِنْ سَبْعَةِ أَدْوِيَةٍ إِحْدَاهُنَّ ذَاتُ الْجَنْبِ ".

از عایشه روایت شده است زنی به همراه فرزندش بر پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم وارد شدند و از سوراخهای بینی او خون جاری بود، رسول خدا صلی الله علیه و آله به او فرمودند:

با چه چیزی اولاد خود را بخور می دهید (درمان می کنید)؟ چرا قسط بحری تهیه نمی کنی و در بینی اش نمی گذاری، بدرستی که در آن شفاء از هفت درد است که یکی از آن ذات الجنب است.

الهیثمی، ابوالحسن نور الدین علی بن ابی بکر (متوفاي ۸۰۷ هـ)، كشف الإستار عن زوائد البزار علی الكتب الستة، ص881، تحقيق: حبيب الرحمن الأعظمي، ناشر: مؤسسة الرسالة - بيروت، الطبعة: الأولى، ۱۳۹۹هـ - ۱۹۷۹م.

تلبينه شفاست

عَنْ عَائِشَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ (ص) فَإِنِّي سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص) يَقُولُ: " التَّلْبِينَةُ مُجِمَّةٌ لِقُودِ الْمَرِيضِ تَذْهَبُ بِبَعْضِ الْحَزَنِ " از عایشه نقل شده است: من از رسول خدا صلی الله علیه و آله شنیدم فرمودند تلبینه دل مریض را قرص و محکم می کند و اندوه را از بین می برد.

البخاري الجعفي، ابو عبدالله محمد بن اسماعيل (متوفاي 256هـ)، صحيح البخاري، ج5، ص2067، تحقيق: د. مصطفى ديب البغا، ناشر: دار ابن كثير، اليمامة - بيروت، الطبعة: الثالثة، 1407 - 1987.

التلبينة حساء يتخذ من دقيق أو نخالة ويجعل فيه عسل وإنما سميت تلبينة تشبيهاً باللبن لبياضها ورقتها تعالبي گفته است: تلبينه غذای پخته شده ای است که از آرد یا نخاله آن و روغن درست شده است که در آن عسل ریخته شده باشد، و وجه تسمیه آن شباهتش به شیر است به سبب سفیدی و رقیق بودن آن.

عبد الملك بن محمد بن اسماعيل أبو منصور الثعالبي (متوفاي 429)، فقه اللغة، ج1، ص58.

عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ أَبِي طَلْحَةَ، عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ: " فِي التَّلْبِينَةِ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ ".

از اسحاق بن ابی طلحه روایت شده که رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمودند: در تلبینه شفای از هر درد است.

العسقلاني الشافعي، أحمد بن علي بن حجر ابوالفضل (متوفاي 852هـ)، المطالب العالیة بزوائد المسانيد الثمانية، ج1، ص38، تحقيق: د. سعد بن ناصر بن عبد العزيز الشترى، ناشر: دار العاصمة/ دار الفیث، الطبعة: الأولى، السعودية - 1419هـ.

« نماز » شفاست

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ، قَالَ: مَا هَجَرْتُ، إِلَّا وَجَدْتُ النَّبِيَّ (ص) يُصَلِّي، قَالَ: فَصَلِّي، ثُمَّ قَالَ: " اشْكَنْبُ دَرْدُ؟ " . قَالَ: قُلْتُ: لَا، قَالَ: " فَمُ فَصَلِّ، فَإِنَّ فِي الصَّلَاةِ شِفَاءً " .

ابوهريره از رسول خدا صلي الله عليه و آله روايت کرده است: رسول خدا صلي الله عليه و آله فرمودند: اي ابا هريره! آيا شکمت درد مي کند؟ عرض کردم: بلي. فرمودند: بلند شو نماز بخوان به راستي در نماز شفاست.

الشيواني، ابو عبد الله أحمد بن حنبل (متوفاي 241هـ)، مسند أحمد بن حنبل، ج 2 ص 390 ناشر: مؤسسة قرطبة - مصر.

« ذکر لا حول ولا قوة الا بالله » شفاست

عَنْ بَهْزِ بْنِ حَكِيمٍ، عَنْ أَبِيهِ، عَنْ جَدِّهِ، عَنِ النَّبِيِّ (ص) قَالَ: أَكْثَرُ مَا مِنْ قَوْلٍ: لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، فَإِنَّهُ كَنْزٌ مِنْ كُنُوزِ الْجَنَّةِ، وَإِنَّ فِيهِ شِفَاءً مِنْ تِسْعَةِ وَتِسْعِينَ دَاءً، أَوْلَاهَا اللَّهُمَّ.

از بهز بن حكيم از پدرش و پدرش از جدش از رسول خدا(ص) روايت کرده: آن حضرت فرمودند: ذکر لا حول و لا قوة الا بالله را زياد بگويد؛ زیرا اين ذکر گنجي از گنجهاي بهشتي است و در آن شفای نود و نه درد است که اولين آنها اندوه است.

ابوالقاسم سليمان بن أحمد بن أيوب (متوفاي 360هـ)، المعجم الأوسط، ج 1 ص 289، تحقيق: طارق بن عوض الله بن محمد، عبد المحسن بن إبراهيم الحسيني، ناشر: دار الحرمين - القاهرة - 1415هـ.

« غبار مدينه » شفاست

عَنْ إِسْمَاعِيلِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ ثَابِتِ بْنِ قَيْسِ بْنِ شَمَّاسٍ، عَنْ أَبِيهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): «غَبَارُ الْمَدِينَةِ شِفَاءٌ مِنَ الْجُدَامِ». إسماعيل بن محمد بن محمد بن ثابت بن قيس بن شماس از پدرش از رسول خدا صلي الله عليه و آله روايت کرده است: گرد و غبار شهر مدينه شفای از جذام است.

السيوطي، جلال الدين أبو الفضل عبد الرحمن بن أبي بكر (متوفاي 911هـ)، الفتح الكبير في ضم الزيادة إلي الجامع الصغير، ج 2 ص 242، دار الفكر - بيروت / لبنان - 1423هـ - 2003م، الطبعة: الأولى، تحقيق: يوسف النبهاني.

أبو البقاء محمد بن أحمد بن محمد ابن الضياء المكي الحنفي الوفاة: 854هـ، تاريخ مكة المكرمة و مسجد الحرام تاريخ مكة المشرفة والمسجد الحرام والمدينة الشريفة والقبر الشريف، ج 1، ص 234، دار النشر: دار الكتب العلمية - بيروت / لبنان - 1424هـ - 2004م، الطبعة: الثانية، تحقيق: علاء إبراهيم، أيمن نصر

« خرماي عجوه منطقه عاليه » شفاست

عَنْ عَائِشَةَ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (ص) قَالَ: " إِنْ فِي عَجْوَةِ عَجْوَةِ الْعَالِيَةِ شِفَاءٌ....

عائشه از رسول خدا صلي الله عليه و آله روايت کرده است که: به درستيکه در خرماي عجوة منطقه عاليه شفاست....

النيسابوري القشيري، ابوالحسين مسلم بن الحجاج (متوفاي 261هـ)، صحيح مسلم، ج 3 ص 1619 تحقيق: محمد فؤاد عبد الباقي، ناشر: دار إحياء التراث العربي - بيروت. النسائي، ابو عبد الرحمن أحمد بن شعيب بن علي (متوفاي 303 هـ)، السنن الكبرى، ج 4 ص 369، تحقيق: د. عبد الغفار سليمان البنداري، سيد كسروي حسن، ناشر: دار الكتب العلمية - بيروت، الطبعة: الأولى، 1411 - 1991.

الشيواني، ابو عبد الله أحمد بن حنبل (متوفاي 241هـ)، مسند أحمد بن حنبل، ج 6 ص 105 ناشر: مؤسسة قرطبة - مصر.

« دنبه گوسفند اعرابي » شفاست

أَنَّسَ بْنَ مَالِكٍ، يَقُولُ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (ص) يَقُولُ: " شِفَاءُ عَرَقِ النِّسَاءِ، أَلْيَةُ شَاةٍ أَعْرَابِيَّةٍ تُدَابُّ، ثُمَّ تُجْرَأُ ثَلَاثَةَ أَجْزَاءٍ، ثُمَّ يُشْرَبُ عَلَيَّ الرَّيْقِ فِي كُلِّ يَوْمٍ جُرْءٌ "

انس بن مالك از رسول خدا صلي الله عليه و آله روايت مي کند که شفای سياتيک، ذوب شده ي دنبه گوسفند اعرابي است، که سه قسمت شود و در هر روز يك سوم آن ناشتا نوشيده شود.

الحاكم النيسابوري، ابو عبدالله محمد بن عبدالله (متوفاي 405 هـ)، المستدرک علي الصحيحين، ج 4، ص 229 تحقيق: مصطفى عبد القادر عطا، ناشر: دار الكتب العلمية - بيروت الطبعة: الأولى، 1411هـ - 1990.

« بول شتر و شیر او » شفاست

أَنَّ ابْنَ عَبَّاسٍ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): " إِنَّ فِي أَبْوَالِ الْإِبِلِ وَالْبَنَاهَا، شِفَاءً لِلذَّرْبَةِ بَطُونُهُمْ "

ابن عباس از رسول خدا صلی الله علیه و آله نقل کرده: در بول و شیر شتر شفای ذربه شکم («ذرب» به تحریک راء دردی است که عارض بر معده می شود و غذا هضم نمی شود و در آن فاسد می شود و «ذرب» به سکون راء دردی است که عارض بر کبد می شود. مجمع البحرین / ج 2 / ص 58) است.

الطبرانی، ابوالقاسم سلیمان بن أحمد بن ایوب (متوفای 360هـ)، المعجم الكبير، ج 12 ص 238 تحقیق: حمدي بن عبدالمجيد السلفي، ناشر: مكتبة الزهراء - الموصل، الطبعة: الثانية، 1404هـ - 1983م.

« استنجا با آب » شفای بواسیر است

عَنْ عَائِشَةَ " أَنَّ نِسْوَةً مِنْ أَهْلِ الْبَصْرَةِ دَخَلْنَ عَلَيْهَا، فَأَمَرَتْهُنَّ أَنْ يَسْتَنْجِينَ بِالْمَاءِ، وَقَالَتْ: مُرْنَ أَرْوَاجِكُنَّ بِذَلِكَ، فَإِنَّ النَّبِيَّ (ص) كَانَ يَفْعَلُهُ، وَهُوَ شِفَاءٌ مِنَ الْبَاسُورِ "

از عایشه نقل شده است که زنانی از اهل بصره بر او وارد شدند آنها را امر کرد که با آب استنجا کنند. سپس به آنان توصیه کرد که به شوهرانشان هم امر به استنجا به آب کنند، استنجا به آب از سنت نبوی بوده است و استنجا با آب شفای از بواسیر است.

الشيباني، ابو عبد الله أحمد بن حنبل (متوفای 241هـ)، مسند أحمد بن حنبل، ج 6 ص 93، ناشر: مؤسسة قرطبة - مصر.

گیاه « سنا » شفاست

عَنْ أَسْمَاءَ بِنْتِ عُمَيْسٍ، قَالَتْ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ (ص): "... فَقَالَ: " لَوْ كَانَ شَيْءٌ يَشْفِي مِنَ الْمَوْتِ كَانَ السَّنَا، أَوْ السَّنَا شِفَاءً مِنَ الْمَوْتِ.

از اسماء بنت عمیس نقل شده است که رسول خدا صلی الله علیه و آله به من فرمود: ... اگر چیزی شفای از مرگ باشد آن چیز گیاه «سنا» است، یا سنا شفای از مرگ است.

الشيباني، ابو عبد الله أحمد بن حنبل (متوفای 241هـ)، مسند أحمد بن حنبل، ج 6 ص 369، ناشر: مؤسسة قرطبة - مصر.

الحاكم النيسابوري، ابو عبدالله محمد بن عبدالله (متوفای 405 هـ)، المستدرک علي الصحيحين، ج 4، ص 448، تحقیق: مصطفى عبد القادر عطا، ناشر: دار الكتب العلمية - بيروت الطبعة: الأولى، 1411هـ - 1990.

« شیر گاو » شفاست

عَنْ طَارِقِ بْنِ شَهَابٍ، عَنْ عَبْدِ اللَّهِ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: " مَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنْ دَاءٍ إِلَّا وَقَدْ أَنْزَلَ لَهُ شِفَاءً، وَفِي أَلْبَانِ الْبَقَرِ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ "

طارق بن شهاب از عبد الله از رسول خدا صلی الله علیه و آله روایت کرده است: خداوند هیچ دردی را خلق نکرده؛ مگر اینکه دوايش را آفریده است و در شیر گاو شفای برای تمامی دردهاست.

الحاكم النيسابوري، ابو عبدالله محمد بن عبدالله (متوفای 405 هـ)، المستدرک علي الصحيحين، ج 4، ص 218، تحقیق: مصطفى عبد القادر عطا، ناشر: دار الكتب العلمية - بيروت الطبعة: الأولى، 1411هـ - 1990.

النسائي، ابو عبد الرحمن أحمد بن شعيب بن علي (متوفای 303 هـ)، السنن الكبرى، ج 4، ص 371، تحقیق: د. عبد الغفار سليمان البنداري، سيد كسروي حسن، ناشر: دار الكتب العلمية - بيروت، الطبعة: الأولى، 1411 - 1991.

هلیله سیاه (الهلیج الأسود) شفاست

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ: " عَلَيْكُمْ بِالْهَلِيلِجِ الْأَسْوَدِ، فَاشْرَبُوهُ، فَإِنَّهُ شَجَرَةٌ مِنْ شَجَرِ الْجَنَّةِ، طَعْمُهُ مَرٌّ، وَهُوَ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ "

ابوهريره از رسول خدا صلي الله عليه و آله روايت کرده است که بر شماست که هليله سياه بخوريد ؛ چون هليله سياه يك درخت بهشتي است و طعم تلخي دارد و شفای براي تمامی دردهاست.

الحاکم النيسابوري، ابو عبدالله محمد بن عبدالله (متوفاي 405 هـ)، المستدرک علي الصحيحين، ج4، ص448، تحقيق: مصطفى عبد القادر عطا، ناشر: دار الکتب العلميه - بيروت الطبعة: الأولى، 1411هـ - 1990.

« نمک » شفاست

عَنْ عَلِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ (ص): " إِذَا أَكَلْتَ فَأَبْدَأُ بِالْمَلْحِ، وَآخِثِمُ بِالْمَلْحِ، فَإِنَّ الْمَلْحَ شِفَاءٌ سَبْعِينَ دَاءً، أَوْلَاهَا الْجُنُونُ وَالْجُدَامُ، وَالْبَرَصُ، وَوَجَعِ الْأَضْرَاسِ، وَوَجَعِ الْحَلْقِ، وَوَجَعِ الْبُطْنِ "

علي عليه السلام (ع) از رسول خدا صلي الله عليه و آله روايت فرمود: هنگام غذا خوردن با نمک شروع کن و با نمک پايان بده، به درستيکه نمک شفای هفتاد درد است، از آن جمله است جنون و جذام و پيسي و ورم لثه و ورم حلق و ورم شکم است.

العسقلاني، ابن حجر، متوفاي 852 المطالب العاليه بزوائد المسانيد الثمانية، ج10، ص705، دار النشر العاصمه - الغيث المملكة العربية السعودية محقق عبد الله بن عبد المحسن بن احمد التوجيهي الطبعة الاولى، عام 1998 م - 1419 هـ.

پرين (يا الرَّجْلَةُ يا الفرغينه يا سرمه يا خرفه) شفاست

إِبْرَاهِيمُ بْنُ مُحَمَّدٍ الْأَسْلَمِيُّ، عَنْ ثَوْرٍ، قَالَ: مَرَّ النَّبِيُّ (ص) بِالرَّجْلَةِ، وَفِي رِجْلِهِ قُرْحَةٌ، فَدَاوَاهَا بِهَا، فَبَرَأَتْ، فَقَالَ النَّبِيُّ (ص): " بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ، أَنْبِئِي حَيْثُ شِئْتَ، فَأَنْتِ شِفَاءٌ مِنْ سَبْعِينَ دَاءً، أَذْنَاهُ الصُّدَاعُ "

ابراهيم بن محمد اسلمي از ثور روايت کرده است که رسول خدا صلي الله عليه و آله از کنار بوته رجله اي (پرين يا خرفه) عبور کردند و بوسيله آن کوبيدگي که در پاي مبارکشان بود درمان کردند سپس به آن خطاب کردند رشد کن هر جا که بخوایي زيرا تو شفا دهنده هفتاد درد هستي که کمترینش سردرد است.

الحارث بن أبي أسامة / الحافظ نور الدين الهيثمي الوفاة: 282 بغية الباحث عن زوائد مسند الحارث، ج2، ص579، دار النشر: مركز خدمة السنة والسيرة النبوية - المدينة المنورة - 1413 - 1992، الطبعة: الأولى، تحقيق: د. حسين أحمد صالح الباكري

« بادمجان » شفاست

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: كُنَّا فِي وِلِيمَةِ رَجُلٍ مِنَ الْأَنْصَارِ، فَأَتَيْ بَطْعَامٍ فِيهِ بَادِنْجَانٌ، فَقَالَ رَجُلٌ مِنَ الْقَوْمِ: يَا رَسُولَ اللَّهِ (ص) إِنَّ الْبَادِنْجَانَ يَهَيِّجُ الْأَمْرَارَ وَيُيَسِّسُ اللَّسَانَ، فَأَكَلَ رَسُولُ اللَّهِ (ص) بَادِنْجَانَةً فِي لُقْمَةٍ، فَأَعَادَ الرَّجُلُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): " إِنَّمَا الْبَادِنْجَانُ شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ، وَلَا دَاءَ فِيهِ "

از ابن عباس مي گوید ما بر خوان وليمه مردی از انصار بوديم که غذایی آورد که در آن بادمجان بود، مردی از قوم گفت يا رسول الله (ص) بادمجان تلخي ها را زياد دارد و زبان را خشک مي کند، پس حضرت بادمجان کوچکی را دريك لقمه خوردند آن مرد باز هم همان حرفها را تکرار کرد، رسول خدا صلي الله عليه و آله فرمود: بادمجان شفای از هر دردی است و مرضي در آن نيست.

عبد الرحمن بن محمد بن احمد بن فضاله النيسابوري، متوفاي 420، فوائد ابي علي بن فضاله، ص4.

« پنير به همراه گردو » شفاست

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، قَالَ: قَالَ النَّبِيُّ (ص): الْجُبْنُ دَاءٌ فَإِذَا أَكَلَ بِالْجَوْزِ فَهُوَ شِفَاءٌ.

از ابن عباس نقل شده است: « رسول خدا صلي الله عليه و آله فرمودند: پنير مرض است؛ اما هنگامیکه با گردو خورده شود شفاست. »
الرافعي القزويني، عبد الكريم بن محمد (متوفاي 623 هـ)، التدوين في أخبار قزوين، ج1، ص457، تحقيق: عزيز الله العطاري، ناشر: دار الکتب العلميه - بيروت - 1987م.

« نوشیدن اضافه وضوء مؤمن » شفاست

عَبْدُ اللَّهِ بْنُ بَشْرٍ، وَجَمَاعَةٌ مِنْ أَصْحَابِ النَّبِيِّ (ص) يَقُولُونَ: سَمِعْنَا النَّبِيَّ (ص) يَقُولُ: " الشُّرْبُ مِنْ فَضْلِ وَضُوءِ الْمُؤْمِنِ فِيهِ شِفَاءٌ مِنْ سَبْعِينَ دَاءً أَذْنَاهُمْ أَلْهُمَّ "

عبد الله بن شبر و جماعتی از اصحاب پیامبر (ص) از رسول خدا صلی الله علیه و آله نقل کرده اند: خوردن اضافه آب وضوی مومن شفای از هفتاد درد است که کوچکترین آنها اندوه است.

ابن الجوزي، عبد الرحمن بن علي بن الجوزي (متوفای 597 هـ)، العلل المتناهية في الأحاديث الواهية، ج1، ص352، تحقيق: خليل الميس، دار النشر: دار الكتب العلمية - بيروت، الطبعة: الأولى 1403.

« آب زمزم » شفاست

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (ص): " مَاءٌ زَمَزَمٌ لِمَا شُرِبَ لَهُ، فَإِنْ شَرِبْتَهُ تَشْتَفِي بِهِ شَفَاكَ اللَّهُ، وَإِنْ شَرِبْتَهُ مُسْتَعِيدًا عَادَكَ اللَّهُ، وَإِنْ شَرِبْتَهُ لِيَقْطَعَ ظَمَأَكَ قَطَعَهُ "

ابن عباس از رسول خدا صلی الله علیه و آله روایت کرده است آب زمزم برای هر آنچه نوشیده شود (برآورده می شود) اگر نوشیدی که شفا پیدا کنی خدا تو را شفاء می دهد، اگر به نیت استعاذه بنوشی خداوند تو را پناه می دهد، و اگر برای رفع تشنگی نوشیدی تشنگی ات را رفع می کند.

الحاكم النيسابوري، ابو عبدالله محمد بن عبدالله (متوفای 405 هـ)، المستدرک علي الصحيحين، ج1، ص646 تحقيق: مصطفى عبد القادر عطا، ناشر: دار الكتب العلمية - بيروت الطبعة: الأولى، 1411هـ - 1990،

سیره عملی اهل سنت در استشفاء

آب غسل ابن تیمیه شفا است

ابن کثیر دمشقی، در شرح حال استادش ابن تیمیه حرانی می نویسد که در تشییع جنازه ابن تیمیه، مردم کارهای خارق العاده ای کردند؛ از جمله این که تعدادی از مردم آب باقی مانده از غسل ابن تیمیه را نوش جان کردند:

وحضرها نساءٌ کثیرات بحیثُ حُرِزْنَ بِخَمْسَةِ عَشَرَ أَلْفًا (امراة غیر اللاتی کن علی الاسطحة و غیرهن الجمیع یترحمن ویبکین علیه فیما قیل) وأما الرجال فحزروا بستین ألفاً وأكثر إلي مائتي ألفٍ وشرب جماعة الماء الذي فضل من غسله واقتسم جماعة بقیة السدر الذي غسل به وقیل: إن الطائفة التي كانت علي رأسه دفع فيها خمسمائة درهم وقیل: أن الخیط الذي كان فيه الزئبق الذي كان في عنقه بسبب القمل مائة وخمسون درهماً....

در تشییع جنازه ابن تیمیه زنان زیادی شرکت کرده بودند؛ به طوری که پانزده هزار نفر تخمین زده می شدند؛ غیر از آن ها که از بالای بام ها نگاه می کردند، همه آن ها برای ابن تیمیه گریه می کردند و برای او طلب رحمت می کردند. اما مرد ها شصت تا دویست هزار نفر تخمین زده می شدند. گروهی از تشییع کنندگان، باقی مانده آب غسل ابن تیمیه را نوش جان کردند، گروه دیگری باقی مانده سدر او را بین خود تقسیم کردند. گفته شده که گلاهی را که او بر سر داشت به پانصد درهم خریدند و همچنین گفته شده که ریسمانی را که به حیوه آغشته کردند و برای دفع شپش های او روی جنازه انداخته بودند، شخصی به صد و پنجاه درهم خرید....

ابن کثیر دمشقی، ابوالفداء اسماعیل بن عمر القرشي (متوفای 774 هـ)، البداية والنهاية، ج14، ص136، ناشر: مكتبة المعارف - بيروت.

وقتی پیروان ابن تیمیه، آب غسل او را به منظور استشفای می خوردند، چرا به خاک کربلا و... اشکال می گیرند؟

خاک قبر ابن تیمیه شفا است

ابن ناصر الدین دمشقی یکی از فضائل ابن تیمیہ را شفا دادن خاک قبر او شمرده است. وی در کتاب الرد الوافر می نویسد:

قال علي بن عبد الكريم ابن الشيخ سراج الدين البغدادي الاصل البطايحي المزي أخبرني بشيء غريب قال: كنت شابا وكان لي بنت حصل لها رمد وكان لنا اعتقاد في ابن تيمية وكان صاحب والدي ويأتي الينا ويزور والدي فقلت في نفسي لأخذن من تراب قبر ابن تيمية فلأكلها به فانه طال رمدها ولم يفد فيها الكحل فجئت الي القبر فوجدت بغداديا قد جمع من التراب صررا فقلت ما تصنع بهذا؟ قال أخذته لوجع الرمد أكحل به أولادا لي فقلت: وهل ينفع ذلك؟ فقال: نعم! وذكر أنه جربه فازددت يقينا فيما كنت قصدته فأخذت منه فكلتها وهي نائمة فبرأت قال وحكى ذلك لابن قاضي الجبل يعني الامام شرف الدين أبا العباس أحمد ابن الحسن بن عبد الله بن شيخ الاسلام أبي عمر المقدسي قال وكان يأتي الينا فأعجبه ذلك وكان يسألني ذلك بحضرة الناس فأحكيه ويعجبه ذلك.

علي بن عبد الكريم داستان عجیبي را براي من نقل کرد و گفت:

من جوان بودم و دختری داشتم که چشم درد داشت، ما به ابن تیمیہ اعتقاد داشتیم، او رفیق پدرم بود و پیش ما می آمد و با پدرم دیدار می کرد. با خودم گفتم که از خاک قبر ابن تیمیہ بردارم و آن را در چشم دخترم همانند سرمه بمالم؛ چون چشم درد او طولانی شده بود و هیچ سرمه ای نیز فایده نداشت. پس سر قبر ابن تیمیہ رفتم، دیدم مردی بگدادی خاک های قبر ابن تیمیہ را در کیسه های جمع می کند، گفتم: با این ها چه می کنی؟ گفت: من آن ها را برای درد چشم بر می دارم تا آن ها به چشم فرزندان خود همانند سرمه بمالم. گفتم: آیا این خاک فایده دارد؟ گفت: بلی من آن را تجربه کرده ام.

پس بر یقینم افزوده شد و مقداری از خاک قبر را برداشتم و آن را به چشم دخترم مالیدم؛ در حالی که او خوابیده بود؛ پس فوراً چشمش بینا شد.

این داستان را شیخ الإسلام ابو عمر مقدسی در میان گذاشتم او نیز تعجب کرد، این قضیه را از من در حضور مردم سؤال کرد من نیز داستان را نقل کردم

ابن ناصرالدین دمشقی، ابو عبدالله شمس الدین محمد بن عبدالله (متوفای 842هـ)، الرد الوافر علی من زعم بان من سمي ابن تیمة شیخ الاسلام کافر، ص 39، مطبعة کردستان العلمیه - مصر، 1329هـ.

وقتی خاک قبر ابن تیمیہ، شفا باشد، چه اشکالی دارد که خداوند همین اثر را در خاک قبر سید الشهداء علیه السلام قرار داده باشد؟

خاک قبر بخاری شفا است

آقای ذهبی در کتاب خود در مورد وفات و دفن بخاری نوشته است:

«واما التراب، فانهم كانوا يرفعون عن القبر، حتى ظهر القبر، ولم يكن يُقدّر علي حفظ القبر بالحراس، وغلبنا علي أنفسنا فنصبنا علي القبر خشباً مُشَبَّكاً، لم يكن أحدٌ يقدر علي الوصول إلي القبر».

«اما خاک قبر مردم تمامی آن را برداشتند (برندند) در حدی که قبر [جسد] آشکار شد به گونه ای که با وجود نگهبانان نیز نمی شد از قبر محافظت کرد و ما مغلوب [مردم] بودیم تا اینکه ضریحی را بر سر قبر نصب کردیم، طوریکه هیچکس نتواند به قبر دسترسی داشته باشد».

الذهبي الشافعي، شمس الدين ابو عبد الله محمد بن أحمد بن عثمان (متوفاي 748 هـ)، سير أعلام النبلاء، ج 12، ص 467، تحقيق: شعيب الأرنؤوط، محمد نعيم العرقسوسي، ناشر: مؤسسة الرسالة - بيروت، الطبعة: التاسعة، 1413هـ.

آیا اهل سمرقند در سال 256 هجری کافر و مشرک بودند که تبرک می جستند به خاک قبر محمد بن اسماعیل بخاری؟

آیا کفار تجهیز و کفن و تشییع جنازه و دفن کردند؟

یا اینکه مسلمان بودند و سیره اهل سنت نیز چنین بوده است.

طلب شفاء ابن منکدر از قبر رسول الله

إسماعيل بن يعقوب التيمي قال كان ابن المنكدر يجلس مع أصحابه فكان يصيبه صمات فكان يقوم كما هو حتى يضع خده علي قبر النبي (ص) ثم يرجع فعوتب في ذلك فقال إنه يصيبني خطر فإذا وجدت ذلك استعنت بقبر النبي (ص) وكان يأتي موضعا من المسجد يتمرغ

فيه ويضطجع فقيل له في ذلك فقال إني رأيت النبي (ص) في هذا الموضع.

ابن منكدر با اصحاب خود مي نشست پس گاهي زبانش بند مي آمد، سپس برمي خواست در همان حالي كه بود تا اينكه گونه هايش را بر قبر پيامبر صلي الله عليه و آله مي گذاشت و سپس بر مي گشت، وقتي از جانب شاگردانش مورد باز خواست مي شد در جواب مي گفت: براي من سكته اي پيش آمد كه براي برطرف كردن آن استعانت از قبر پيامبر صلي الله عليه و آله جستم و گاهي نيز در جايي از مسجد دراز مي كشيد و غلط مي زد و مي گفت من پيامبر خدا صلي الله عليه و آله را در اين جايگاه ديده بودم.

الذهبي، محمد بن أحمد بن عثمان بن قايماز الذهبي أبو عبد الله، سير أعلام النبلاء، ج5، ص359/ 358، الوفاة: 748، دار النشر: مؤسسة الرسالة - بيروت - 1413، الطبعة: التاسعة، تحقيق: شعيب الأرنؤوط . محمد نعيم العرقسوسي.

حال سؤال ما از كارشناس وهابي اين است كه وقتي خاك مدينه، خاك قبر اين تيمه، عسل، بال مكّي، شير شتر، دبنه گوسفند اعرابي، شير گاو، بادمجان و... بتوانند به اذن پروردگار شفا دهند، چه مانعي وجود دارد كه خاك كربلا نيز چنين خاصيتي داشته باشد؟ چرا ملك عبد الله! امير المؤمنين حاضر شما كه بارها و بارها به كشورهاي اروپايي و آمريكايي براي مداوا رفته، از اين چيزها استفاده نكرده است تا شفا پيدا كند؟

چرا اصلا شهر مدينه، بيمارستان و درمانگاه دارد؟ با اين كه مردم مي توانند از خاك آن جا براي شفا استفاده كنند. چرا خاك مدينه را براي ساير پيروان مكتب اهل سنت، صادر نمي كنيد تا آن ها نيز با استفاده از خاك مدينه، شفا پيدا كنند و نيازي به صرف هزينه هاي گزاف نداشته باشند؟

موفق باشيد

گروه پاسخ به شبهات

مؤسسه تحقيقاتی حضرت ولی عصر (عج)